

Fosa a negra

20 Festival Internacional del Nuevo Cine Latinoamericano

Jaume Vidal

<< El cine es una arma ideológica del más grueso calibre. Y esto lo saben todos aquellos que tienen que ver con la opinión pública. Ningún otro medio influye tan hondamente en la conciencia del espectador >>.

Tomás G. Alea.

El passat mes de desembre se celebrà a l'Havana el 20 Festival Internacional del Nuevo Cine Latinoamericano, tot i alguns comentaris desballestats que certs mitjans de comunicació han escampat, la major part de les vegades referint-se

a fets extracinematogràfics amarats de la mala intenció a què, per raons òbvies, ja estam acostumats. Dit això, el festival té la mateixa força i frescura de fa 20 anys, per tant, es manté saludable, en absoluta harmonia ideològica i fidel als postulats inicials. Al festival, el més seriós i important del Centre i Sud-amèrica, cada any hi concorre la producció més remarkable que s'ha fet durant l'any de la celebració o l'any anterior. A la secció oficial en concurs d'aquest any, hi han participat més de 120 pel·lícules, repartides en tres categories: cine ficció, cine documental i cine animat. Evidentment, a l'apartat de cine fic-

ció és on hi ha més participació. Un total de 106 films (59 llargmetratges i 47 curtmetratges) han tengut opció a les Corals, els guardons que dóna el festival.

La pel·lícula guanyadora va ser *La vida es silbar*, de Fernando Pérez, un interessant film sobre tres personatges cubans que, insatsifets, cada un d'ells es debat entre l'amor, l'odi, promeses, veritat i prejudicis morals que afecten a la societat cubana actual. *El viento se llevó lo qué*, de l'argentí Alejandro Agresti, va obtenir el segon premi; els aspectes més destacables d'aquest film, dissortament, no estan reflectits a la pantalla: l'espectador tant sols rep un dibuix difuminat i algunes ombres projectades de la idea original del guió, firmat pel mateix Agresti, i que el director no ha sabut traduir en imatges. El tercer premi va ser per *La vendedora de rosas*, del colombià Víctor Gaviria, sens dubte la millor juntament amb *Estación Central de Brasil*, de Walter Salles, que va obtenir el Premi Especial del jurat. La pel·lícula de Gaviria es basa en la vida de Mónica, una nina de tretze anys que es rebel·la contra tot i es crea un món propi en el carrer, on ven roses per poder viure; la pobresa, la droga, la violència i la mort són circumstàncies presents a la pel·lícula. *Estación Central de Brasil* és una crua odissea d'un nin a la recerca del pare, en la qual el director utilitza, com a fons, la dura realitat d'un país on predomina la violència, l'opressió, la injustícia social i la solitud.

Un dels denominadors comuns del festival és la presència quasi absoluta del cine de denúncia social, i això vol dir: repressió econòmica, política, ideològica, cultural, violació dels drets humans, etc, etc. perquè els que realment pateixen totes aquestes transgressions són els més capacitats per realitzar aquest cinema. Això és rigorosament cert al països llatinoamericans. □

